

פרשת תצוה

ב וְאַתָּה תִצְוֶנָה אֶת־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שֶׁמֶן זַיִת
כא וְהָיָה כִּתְיִית לַמָּאֹר לְהַעֲלֹת נֵר תָּמִיד: בְּאֹהֶל מוֹעֵד
מִחוּץ לַפֶּלֶאֶת אֲשֶׁר עַל־הַעֲדֹת יַעֲרָף אֹתוֹ אֲהָרֹן
וּבָנָיו מֵעֶרֶב עַד־בֶּקֶר לִפְנֵי יְהוָה חֲקֵת עוֹלָם לְדֹרֹתָם
כ ב מֵאֵת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וְאַתָּה תִּקְרַב אֵלֶיךָ אֶת־אֲהָרֹן
אֲחִיךָ וְאֶת־בָּנָיו אֹתוֹ מִתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְכַהֲנוֹ־לִי
אֲהָרֹן נָדָב וָאֲבִיהוּא אֶלְעָזָר וְאַיִתָּמָר בְּנֵי אֲהָרֹן:
ב וְעָשִׂיתָ בְּגָדֵי־קֹדֶשׁ לְאֲהָרֹן אֲחִיךָ לְכָבוֹד וּלְתַפְאֳרָתָ:
ג וְאַתָּה תִּדְבַר אֶל־כָּל־חֻקֵּי־לֵב אֲשֶׁר מְלַאֲתִיו רוּחַ
חֻקָּמָה וְעָשׂוּ אֶת־בְּגָדֵי אֲהָרֹן לְקֹדֶשׁוֹ לְכַהֲנוֹ־לִי:
ד וְאֵלֶּה הַבְּגָדִים אֲשֶׁר יַעֲשׂוּ חֹשֶׁן וְאַפֹּד וּמַעֲיֵל וּכְתָנֶת

תורה נאכה

תפארת ישראל י כ י

דהכא אדרבה הי' צריך לחמות גמלים גסות יוקדות. רק ר"ל פינה העצים שלמעלה אילן זאליך לבלי ליקח אוד שיעשן: כו מהמוצא: כז ולא חמה בשל זהב, דתורה חסה על ממון ישראל. [ואע"ג דבזבחים [דפ"ח ב'] קאמר דאין מכנסין בגדי כהונה, משום דאין עניות במקום עשירות. ב"ר דהכל לפי ההפסד והכל לפי כבוד העבודה, והכל לפי הצורך. ומה"ט המירו לכה"ג ציו"כ לחמות בשל זהב [כיומא דמ"ד ב'], משום חולשא דכה"ג, ומשום קדושת העבודה, ובהא ממוצ' כמה סוגיות בש"ס, לפעמים קאמרה המורה חסה וכו', ולפעמים קאמר אין עניות וכו'. ועי' מ"ש בס"ד בפירושו [שקלים פ"ח מ"ה].

כו ומפרש בגמרא בטעם הדבר משום דהתורה חסה על ממון של ישראל, ופירש"י משום דמנחות מרובות הן ואלו היה צריך לחזור במנחות אחר שמן זית זך כתיית היו מפסידין הרבה. עכ"ל, ויש להעיר ממה דמצינו בכ"מ בגמרא בענין הכלים שהיו במקדש שהיו עושין היותר יקרים משום דאין עניות במקום עשירות, ולא אמרו הסברא דהתורה חסה על ממונם של ישראל, וי"ל דדוקא בדבר של צבור היינו בדבר הבא משל צבור שייך אין עניות במקום עשירות משום דאין צבור מעני, משא"כ במנחות שכל יחיד מוציא לבדו מכיסו שייך בזה הסברא התורה חסה על ממונם. ועי' מענין זה בס' תשובה מאהבה למהרא"פ ח"א סי' ג' וד'.